

ми отъ Одринъ до Драчъ, гръцката и още албанската и сръбската страни. Само градоветъ около Цариградъ и самия този градъ одържаха фрѣзитъ, но и тѣ се подчиниха подъ ржката на моето царуване, понеже нѣмаха другъ царъ освенъ мене и на мене изпращаха своя данъкъ по Божие повеление,

защото безъ Него ни дума, ни дѣло се изпълнява. Нему слава во вѣки. Аминъ“.

Гръмки викове огласиха храма. А царьтъ даде знакъ да му сторятъ пжтъ.

Народътъ се размърда. И стжпкитъ на развълнувания царъ отшумѣха къмъ крепостъта.

Е. Кювлиевъ

Нашъ Марко бѣше храбръ мжжъ, ала като дочу веднѣжъ, че господарьтъ му се кани да иде задъ гори, балкани, навѣки да остане тамъ и него да остави самъ, тѣй силно той се разтревожи, че даже обѣда отложи. Уплаши се не на шега. — Какво ще стане съ менъ сега? — нашъ Марко на ума си каза и изъ обора се показа. Премина бърже дворъ следъ дворъ и спрѣ се предъ единъ оборъ. Макаръ и истинско магаре, той имаше все пакъ другари

и тукъ живѣеше единъ на неговия вуйчо синъ. Щомъ влѣзе Марко и заплака. (За господаря се разплака) Но неговиятъ братовчедъ бѣ момъкъ уменъ и поетъ и каза му: „Успокои се и, Марко, много не грижи се! Не тревожи се тѣй — за Бога, грѣбъ имашъ ли — самари много. Ще си намѣришъ господаръ съсъ още по-добъръ самаръ. Поядвай повечко сѣно, грижи се само за едно: гърбина ти да ти е здрава. Слуга се много лесно става.“

Т. Харманджиевъ